

Η ΤΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΟΣ.

(Γερμανική παράδοση.)

Οὐ μακρὸν τοῦ πύργου τοῦ Windek ἐν τῷ μεγάλῳ δουκάτῳ τῆς Βάδης, ὑπάρχει ἑπαυλὶς πρὸς καλουμένη ἡ Τάφρος τῆς Ὀρνιθος. Ἐν τῷ μέσῳ ὡραίων ἀμπελώνων καὶ πυκνῶν δατῶν ἐξ ὑψηλῶν καστανεῶν, φαίονται ἔτι τὰ ἱχνη τὰφρου, περικυκλούσης ἄλλοτε τὰ τοῦ πύργου ὄχυράματα.

Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ μητροπολίτης τοῦ Στρασβούργου Orchenstein ὠδηγήθη αἰχμάλωτος ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Windek, ἔβλεπέ τις παρὰ τοῦ ὄρους τοὺς πρόποδες καλύβην οἰκουμένην ὑπὸ γράϊας γυναικός, γνωστῆς ἐν τῇ περιχώρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ γυνὴ τοῦ δάσου. Αὕτη ἐγίνωσκε μυρία μυστήρια, τὰς ἀποκρύφους τῶν φυτῶν καὶ τῶν ῥιζῶν ιδιότητας καὶ τὰ μαγγανεύματα τῶν δένδρων καὶ τῶν ῥυάκων· τὰ δὲ θύρια τοῦ δάσου ἀντὶ νὰ τὴν κακοποιῶσιν ὑπήκουον μᾶλλον εἰς τὴν φωνὴν τῆς. Ἀπασα ἡ περιουσία αὐτῆς συνίστατο εἰς λευκάς τινὰς ὀρνίθας ὑπερφυσικοῦ πάχους, ἀναζητούσας ἐν τῷ δάσει τὴν τροφὴν αὐτῶν.

Ἡμέρην τινὰ καθ' ἣν ἡ γραῖα ἐκάθητο ὡς συνηθώς πρὸ τῆς καλύβης, βλέπει κατευθυνομένους πρὸς αὐτὴν δύο παῖδας σπανίας ὡραιότητος. Ἦσαν κατακεκμηκότες καὶ ἐζήτουν τὴν ὁδὸν τοῦ πύργου.

Ἡ γραῖα προσεκάλεσε τοὺς μικροὺς καὶ τοῖς ἔδωκεν ἄρτον καὶ καρπούς ὅπως φάγωσι καὶ δροσιθῶσι. Καὶ ὁ μὲν νεώτερος τῶν παίδων, ὥσει δεκατριῶν ἐτῶν ἡλικίας, ἔφαγε μὲ ὄρεξιν μεγίστην, ὁ πρεσβύτερος ὁμοῦς δεκαεξαέτης ἢ δεκαεπταέτης τὸ πολὺ, ἦν καταβεβλημένος· ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὰ μῆλα καὶ τὸν ἄρτον τῆς γραῖας καὶ δὲν ἔτρωγεν, ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλήρεις δακρύων ἐδείκνυσαν τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν λύπην του.

— Φάγε τέκνον μου, τῷ εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ δάσου. Διατί δακρύεις;

Δὲν ὡμίλησεν, ἀλλὰ διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην πηγὴν καὶ ἔπλυνε τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ δροσεροῦ ὕδατος τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τοῦ βράχου. Τότε ἀνέλαμψαν αἱ παρειαὶ αὐτοῦ ἐρυθραὶ καὶ ῥιδοκόκκινοι, ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου μαρνανθέν ῥόδον, τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾷ τῆς ἐσπέρας ἡ δρόσος.

Ἡ γυνὴ τοῦ δάσου παρετήρησε τὸν παῖδα μὲ περιέργειαν καὶ χαρὰν.

— Τέκνον μου, τῷ εἶπε, σὺ δὲν εἶσαι πᾶς, εἶσαι νεᾶνις. Μὴ σε μέλη ὁμοῦς, μικρά μου, ἐμπιστεύθῃτι εἰς ἐμέ καὶ εἰπέ μοι, ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς σας — διότι ὁ μικρὸς θὰ ἦναι ἀδελφός σου — καὶ τί πηγαίνετε νὰ ζητήσητε εἰς τὸν πύργον τοῦ Windek.

Τὰ δύο παιδία ἤρχισαν νὰ κλαίωσι καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπεκρίθη,

— Ναί, εἶμαι νεᾶνις· ὀνομάζομαι Ἴμμα d' Erstein καὶ ὁ μικρὸς Ἀδόλφος· εἶναι ἀδελφός μου. Ὁ θεῖός μας ὁ μητροπολίτης τοῦ Στρασβούργου κατεῖχε παρ' ἡμῖν τόπον πατρός. Ἀλλὰ τώρα εἶναι αἰχμάλωτος ἐκεῖ ἐπάνω. Τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς πτωχὰ ὀρφανὰ; Πηγαίνομεν λοιπὸν νὰ παρακαλέσωμεν τὸν ἄρχοντα τοῦ πύργου νὰ τῷ χορηγήσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

— Ἀλλὰ τί λύτρα φέρετε; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ τοῦ δάσου.

— Ἀλλοίμονον καλὴ μου μῆτερ· δὲν ἔχομεν εἰμὴ τοῦτο, εἶπεν ἡ Ἴμμα ἐξάγουσα ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἀδελφάντινον σταυρόν. Ἄν ὁ κύριος τοῦ Windek πεισθῇ ἔχει καλῶς, ἄλλως θὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς κρητήσῃ ὁμοῦ μὲ τὸν θεῖόν μας. Καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἡμᾶς θὰ ἦναι παρηγορία.

— Μὴ σὰς μέλη τέκνα μου, εἶπεν ἡ γραῖα θεωπεύουσα τὰς παρειὰς τῆς νεᾶνιδος. Ἐγὼ θὰ εξαγοράσω τὸν ἀρχιερέα, ἀλλ' ἀκούσατέ μου. Οἱ κάτοικοι τοῦ Στρασβούργου μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔλθωσι νὰ πολιορκήσωσι τὸν πύργον. Τὴν παρελθούσαν μάλιστα νύκτα εἶδον δύο προσκόπους, οἵτινες ἦσαν κεκρυμμένοι ἐδῶ πλησίον. Ἐζήτησαν καλῶς τὴν τοποθεσίαν, πρὸ πάντων δ' ἐσημείωσαν τὰ ἀδύνατα τῶν ὀχυρωμάτων μέρη· τοὺς εἶδον ἐκεῖ κάτω πρὸς τὸ δάσος τῶν ἐλατῶν, ὅπου φαίνεται ὁ ἐπιτάφιος ἐκεῖνος πέτρινος σταυρός. Ἀναβῆτε πρὸς τὸν ἱππότην Reinhard, ὅστις εἶναι ὁ νέος ἄρχων τοῦ Windek, καὶ εἰπέτε αὐτῷ ὅτι πρέπει νὰ σκάψῃ βυθεῖαν τὰφρον, ἥτις πρέπει νὰ ἀποπερατωθῇ ἐντὸς τῆς ἡμέρας, διότι πολὺ φοβοῦμαι μὴ οἱ ἐχθροὶ καταφθάσωσι τὴν νύκτα.

— Ἀλλ' ὁ ἱππότης θὰ ἐλευθερώσῃ τὸν θεῖόν μας; εἶπον τὰ δύο παιδία.

— Ἐγὼ θὰ σὰς δώσω τὰ λύτρα, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα.

Ἐκρότησε τὰς χεῖράς τῆς καὶ παρευθὺς αἱ λευκαὶ τῆς ὀρνίθες ἔπτευσαν πανταχόθεν νὰ

πετάξωσι πρὸς αὐτήν. Ἔλαβε μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν ἔδωκε πρὸς τὴν Ἰμμαν καὶ τῇ εἶπε.

— Φέρε τὴν ὄρνιθα ταύτην πρὸς τὸν ἱππότην Reinhard, καὶ αὕτη θὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν ἀρχιερέα Orchenstein.

Τὰ δύο παιδία ἐβλεπον ἐκπληκτα τὴν γραίαν.

— Μὴ παραξενεύησθε, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ τοῦ δάσους, ἀλλὰ κάμετε ὅ, τι πᾶς λέγω. Μόλις δύσῃ ὁ ἥλιος, ὁ ἱππότης θὰ θέσῃ τὴν ὄρνιθα ταύτην παρὰ τὸν πέτρινον ἐκεῖνον σταυρὸν, διότι ἐκεῖθεν οἱ ἐχθροὶ θὰ ἐρορμήσωσιν. Ὁ ἱππότης δὲν ἔχει ἀρκετοὺς ἐν τῷ πύργῳ βραχίονας ὥπως χαρῆς τάφρον βαθεῖαν, πλατεῖαν καὶ μακράν· ἀλλ' ἡ καλὴ μου ὄρνις θὰ ἐξαρκέσῃ διὰ πάντα.

Εἰποῦσα τοὺς λόγους τούτους ἐθώπευσε τὴν ὄρνιθα καὶ ἔφαλε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μόλις ἀκουομένης.

Τοὺς λόγους μου ἄκουσον ἐν προσοχῇ

καὶ δεῖξον, ὦ ὄρνι, πῶς εἶσαι ἀξία.

Νυκτὸς ὅταν κρύβῃ τὰ πάντα σκοτία

καὶ ῥομαθῇ θρηνηδὲς γλαυκὸς ἀντηχῇ,

ἀνάγκη νὰ σκάψῃς τὴν γῆν τὴν θυγρὰν

βαθὺ ἕως εὐρῆς ἐν ῥίφοις θαμμένον,

καὶ πρὶν μεσονύκτιον φθάσῃ σημαίνον

σὺ τάφρον ν' ἀνοῖξῃς πλατεῖαν, μακράν.

Ἡ Ἰμμα ἔλαβε δισταζούσα τὴν ὄρνιθα ἀλλ' ἡ ἀγαθότης τῆς γραίας καὶ ἡ εὐπροσηγορία τῆς τὴν ἔπεισαν. Ὁ μικρὸς Ἀδόλφος οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐφοβόλη, ἔχαιρε δὲ μᾶλλον διὰ τὸ περίεργον θέαμα, ὅπερ ἤθελε παράσχει ἡ ὄρνις αὕτη.

Καὶ τὰ παιδία ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἀτραπὸν προπεμφθέντα μέχρι τινὸς ὑπὸ τῆς γραίας. Δὲν εἶχον δὲ φθάσει εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ, ὅτε ἀπάντησαν νέον ἱππότην ὡραιότητας καὶ συμπαθητικωτάτης μορφῆς. Ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐπικεχυμένη σοβαρότης, ἐφόβισε κατ' ἀρχὰς τὰ παιδία, ἀλλ' ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς του ἐξήλειψε τοὺς φόβους των.

Ὁ ἱππότης Reinhard— διότι οὗτος ἦτο— ἠρώτησε τὰ παιδία, πῶς ὀνομάζοντο καὶ τί ἐζήτησαν εἰς τὸν πύργον του.

— Εὐγενέστατε ἱππότεα, εἶπεν ἡ Ἰμμα. Ὁ Θεὸς μας Orchenstein, τοῦ Στρασβούργου ὁ μητροπολίτης, κρατεῖται ἐν τῷ πύργῳ σου αἰχμάλωτος. Κατεῖχε δὲ ἡμᾶς τὰ ὄρρανα τόπον πατρός. Τί θὰ γίνωμεν μόνον; Σὲ παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς ἢ νὰ κρατήσῃς καὶ ἡμᾶς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ ἱππότης δὲν ἠδυνάθη νὰ κρύβῃ τὴν συγκίνησίν του· παρετήρησε τὰ δύο παιδία ἐκ δια-

δοχῆς καὶ τὰ βλέμματά του προσηλώθησαν ἀκουσίως ἐπὶ τῆς λευκῆς ὄρνιθος, ἣν ἔφεραν ἡ Ἰμμα. Ἡ Ἰμμα ἠρυθρίασε καὶ διηγέθη συχνάκις διακοπτομένη τὰ αἶτια, ἕνεκα τῶν ὁποίων τῇ ἐνεπιστεύθη ἡ γυνὴ τοῦ δάσους τὴν ὄρνιθα.

Ὁ νέος ἱππότης ἤκουεν αὐτῆς προσεκτικῶς. Ἡ Ἰμμα ἦτο τεταραγμένη, δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε καὶ οἱ λόγοι τῆς οὐδεμίαν εἶχον συνέχειαν. Ὁ μακρὸς τότε Ἀδόλφος.

— Ἰμμα τῇ εἶπε, δὲν εἶπε τοῦτο ἡ γυνὴ τοῦ δάσους.

Ἡ Ἰμμα, προδοθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, εὐρέθη ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ ὅτε ὁ ἱππότης τῇ εἶπε.

— Εὐγενὴς νεᾶνις, μὴ φοβῆσαι· ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ σὲ ὠδήγησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τούτους τοὺς τόπους. Μείνατε ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου· δύνασθε νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὸν οἶκόν σας ὁπόταν θελήσῃτε. Τώρα ἀκολουθεῖτέ με, ἔλθετε νὰ προσενηύγητε εἰς τὸν Θεὸν σας εὐχάριστον ἐκπληξίν.

Καὶ ὠδήγησε τὰ δύο παιδία πρὸς τὸν ἀρχιερέα. Ἐν τούτῳ τῷ μεπαξὺ ὁ ἱππότης ἐπέτρεπε τὰς προπαρασκευὰς διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ πύργου. Ἐγίνωσκε καλῶς τὸ ἀδύνατον τῶν ὀχυρωμάτων πρὸς τὸ δάσος τῶν ἐλατῶν καὶ εἶχεν ἤδη διατάξει νὰ σκάψωσι τάφρον. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐπέσπευδε καὶ χεῖρες ἔλειπον ὥστε ἐν καιρῷ ἤλθον αἱ συμβουλαὶ καὶ ἡ ὄρνις τῆς γυναικὸς τοῦ δάσους. Ἐξε-ἔλεσε δὲ πάσας τὰς συμβουλάς αὐτῆς κατὰ γράμμα, καὶ μόλις ἡ σκοτία τῆς νυκτὸς ἀμφιεκάλυψε τὰ πάντα καὶ τὰ πρῶτα ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἔλαμψαν ἄστρα, ἔφερε τὴν ὄρνιθα εἰς τοὺς πόδας τοῦ λιθίνου σταυροῦ τοῦ σκέποντος τὸν τάφρον τοῦ ἐν τῷ πολέμῳ φονευθέντος πάππου του.

Τὸ μεσονύκτιον ἐπανελθὼν ὁ ἱππότης ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εὗρε μὲ μεγάλην ἐκπληξίν τάφρον πλατεῖαν καὶ βαθεῖαν, περιβαλλομένην ἀπὸ προμαχώνα καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων διέκρινε λάμπον τὸ ξίφος τοῦ πάππου του, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχον θαψεί.

Ἡ ὄρνις ἐγένετο ἄφαντος.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐχρύσωσε τὰ ἔρη, οἱ κάτοικοι τοῦ Στρασβούργου προῦχώρησαν εἰς τρεῖς στοίτους. Προυτίθεντο νὰ κάμωσιν ἐφοδὸν, ἀλλ' ἡ τάφος τῆς ὄρνιθος διέλυσε τοὺς σκοποὺς αὐτῶν. Οἱ στρατιῶται τοῦ ἱππότου ἐπιπεσόντες ἀπέκρουσαν αὐτοὺς κακοῦς κακῶς.

Ὁ ἱππότης Reinhard ἠγάθη ἐμμανῶς τῆς

Ἰμμας, ἥτις ἀντεπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον. Ἀλλ' ὁ αἰχμάλωτος ἀρχιερεὺς οὐδὲ λόγον ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο νέων.

Ὅτε ὁμως ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν ἡ Ἰμμα d'Erstein ἐγένετο σύζυγος τοῦ ἱππότου Reinhard, ὁ δὲ γάμος των ἠυλογήθη ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Orchsenstein ἐν τῇ μητροπόλει αὐτῇ τοῦ Στρασβούργου.

Ἡ τάφος αὕτη διατήρησε τὸ ὄνομα Τάφος τῆς Ὀρκιθος, ἀλλ' ἡ παράδοσις καθ' ἐκάστην ἐξαλείφεται.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΤΙΝΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλ. Ε΄.)

Υψηλοῦ ἀναστήματος ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν ἡγεμονίαι καὶ στρατιωτικοῖς διαπρεψάντων ἦσαν ὁ Γουλιέλμος τῆς Σκωτίας, Ἐδουάρδος ὁ Γ΄, Γοδφρέδος τοῦ Bovillon, Φίλιππος ὁ Μακρὸς, ὁ Φαίρφαξ, ὁ Φεθ-Αλη Χέκ, ὁ Χουμβέρτος, ὁ Μόνσεϋ, Μορτιέρος καὶ Κλέβερ. Ἐπίσημοι δὲ τῶν νεωτέρων χρόνων ὁ Οὐσσος ὁ αἰρεσιάρχος, Κολόμβος, Egeilla, συγγραφεὺς τῆς Araucana, ποιήματος καλλίστου ὑπ' οὐδενὸς ἀναγνωσθέντος, ὑπὸ πάντων δὲ θαυμαζομένου, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐπικῶν ποιημάτων, ὁ Ῥόχεστερ εὐνοϊκὸς τοῦ Καρόλου Β΄, ὁ νομομαθὴς Ποτιέρος, ὁ φυσιοδίφης ἄγγλος Banks, ὁ Gall, ὁ Κόφιγκαλ, ὁ Βριλλάτ-Σαβαρέν, ὁ Benjamin-Constant, ὁ Ζωγράφος Δαβίδ, ὁ Βελλάρδ, ὁ γεωγράφος Δελαμάρ, καὶ ὁ Care, θεμελιωτὴς τοῦ Gentleman's Magazine.

Υπὸ σπανίας σωματικῆς ῥώμης ἦσαν πεπρωτισμένοι ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμίνος, ὁ καλὸς Μοστάσεμ-Βιλλάχ, ὁ Ἐδμῶνδος ὁ σιδηρόπλευρος, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ Βωδουῖνος κόμης τῆς Φλάνδρας, ὁ σιδηρόχειρ, ὁ Γουλιέλμος Δ΄ ὁ ῥωμαλαῖος, δούξ τοῦ Aquitaine, ὁ Χριστοφόρος, υἱὸς Ἀλβέρτου τοῦ εὐσεβοῦς, δούκῃς τῆς Βαβαρίας, ὁ Γοδφρέδος τοῦ Bovillon, ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Δ΄, ὁ Σκενδέρμπεης, ὁ Λεονάρδος τοῦ Vinci, ὁ Châtaigneraie, ὁ

σκῶτος ἀρχαιοδίφης Dempster, ὁ στρατάρχης τῆς Σαξωνίας, ἡ ὑποκρίτρια Gauthier, ὁ στρατιωτικὸς Drummond de Melfor.

α' Ὁ Ἀὔγουστος, λέγει ὁ Σουετώνιος (κεφ. ΙΧΧΧ) εἶχε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα διεσπαρμένας κηλίδας, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς κοιλίας σημεῖα ἐν εἶδη ἀστέρων διατεθειμένα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Ἀρκτου... Ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ κνήμη, μὲν καὶ ἰσχύον ἦσαν ὀλίγον ἀσθενῆ, καὶ ἐχώλινε συνεχῶς ἐκ τοῦ μέρους τούτου. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἠσθάνετο τοσαύτην νάρκωσιν εἰς τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ὥστε ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἠναγκάζετο νὰ περιβάλλῃ αὐτὸν διὰ κερατίνου κυλίνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας εἶχε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον κεκυφύαν, τὸ δὲ σῶμά του ἀνεδίδεν εὐάρεστον τινα ὀσμὴν ὡς καὶ ἡ τοῦ Κουϊτζίου.

Κατὰ τὸν μεσαῖωνα, φαίνεται ἐκ τινῶν χωρίων τῶν χρονογράφων, ὅτι τὸ ἔχειν τρίχας πυρρὰς ἐθεωρεῖτο ὀνειδιστικόν. Ὁ μοναχὸς Σαιν-Γάλλ διηγεῖται συμβάν τι ἐπελθόν « εἰς τινα δυστυχῆ πυρρότριχα, ὁ ὁποῖος μὴ ἔχων σκουφον, καὶ αἰδοῦμενος ἐπὶ τῷ χρώματι τῶν τριχῶν του ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἐσθῆτος, καὶ ἐτόλμησεν οὕτως νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκκλησίαν ἐν ᾗ ἐκλήρυττεν ἐπίσκοπος.» Αὕτη ἡ κατὰ τῶν πυρρῶν πρόληψις προήλθεν ἐκ τῆς παραδόσεως ὅτι Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ἦτο πυρρὸς ὥς ἐκ τούτου ὁ Guibert de Nogent ἔλεγε « ὅτι οἱ πυρρὶ φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς σημεῖον λάμπον τῆς ἀπιστίας.» (Ἱστορ. τῶν Σταυροφ. β. βλ. 8^{ον}.)

Ὁ Ζούλλος, Φούλκ ὁ Α΄, κόμης τῆς Ἀνδεγαυίας, Ἰωάννης Α΄, δούξ τῆς Βρετανίας, Μεχμετ-Ελ-Νατσέρ, βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἰσπανίας (ἀποθ. 1213), Κολόμβος, Camoëns, Ann de Boleyn, Εὐγένιος Βωχαρνέ, ὁ στρατάρχης Νεϋ κ.λ.π. ἦσαν πυρρότριχοι. Ἡ ἐπωνομασία στοποκέφαλος (Tête d' étoupe) ἐδόθη εἰς τὸν Γουλιέλμον Γ΄, δούκα τῆς Ἀκυταίνης καὶ εἰς τὸν Ραϊμόνδον δὲ Βερανζέ Β΄, κόμητα τῆς Βαρκελώνης, τοῦ χρώματος ἕνεκα καὶ τῆς πυκνότητος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς.

Αἱ τρίχες τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βεκερίας (ἀποθ. 1294) ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐλευκάνθησαν, ἅμα ὡς ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφύνευσε νομίσας παραβάτην τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἦτο ἀθώα. Αὐτὸ πεῦτα συνέβη καὶ τῷ ἑλληνιστῇ Vauvilliers μετὰ τρομερὸν ὄνειρον. τῷ κωμικῷ Βριζάρδ ὁ ὁποῖος πεσὼν ἐν τῷ Ῥοδανῷ, ἔμεινεν,